

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudce JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **SLOVLIKER ČR, s.r.o.**, se sídlem Hudcova 78b, 612 00 Brno, IČ: 253 35 529, zastoupené JUDr. Jiřím Jestřábem, advokátem, se sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, týkající se řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. srpna 2012, č. j. 4333-2/2012-130100-21, ze dne 3. srpna 2012, č. j. 4344-2/2012-130100-21, ze dne 6. srpna 2012, č. j. 4331-2/2012-130100-21, ze dne 3. srpna 2012, č. j. 4185-2/2012-130100-21, a ze dne 6. srpna 2012, č. j. 4332-2/2012-130100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. prosince 2013, č. j. 31 Af 147/2012-221, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Dne 12. června 2012 byl Celním úřadem Uherské Hradiště (dále jen „celní úřad“) vydán zajišťovací příkaz č. j. 5800/2012-136400-024 na zajištění úhrady spotřební daně z minerálních olejů žalobkyní. Následně celní úřad změnil tento exekuční titul rozhodnutím na platební výměr č. j. 8200/2012-136400-024 ze dne 26. července 2012. Na základě tohoto exekučního titulu celní úřad vydal exekuční příkazy.

[2] Exekučním příkazem celního úřadu č. j. 6363/2012-136400-021 ze dne 20. června 2012 bylo rozhodnuto o daňové exekuci přikázáním pohledávky žalobkyně. Exekučním příkazem celního úřadu č. j. 6326/2012-136400-021 ze dne 26. června 2012 bylo rozhodnuto o daňové exekuci prodejem movitých věcí žalobkyně. Exekučním příkazem celního úřadu č. j. 6364/2012-136400-021 ze dne 20. června 2012 bylo rozhodnuto o daňové exekuci přikázáním pohledávky žalobkyně. Exekučním příkazem celního úřadu ze dne 20. června 2012 č. j. 6389/2012-136400-021 bylo rozhodnuto o daňové exekuci prodejem nemovitostí žalobkyně. Exekučním příkazem celního úřadu č. j. 6362/2012-136400-021 ze dne 20. června 2012 bylo rozhodnuto o daňové exekuci přikázáním pohledávky žalobkyně.

[3] Proti shora uvedeným rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, která byla rozhodnutími Generálního ředitelství cel č. j. 4333-2/2012-130100-21 ze dne 6. srpna 2012, č. j. 4344-2/2012-130100-21 ze dne 3. srpna 2012, č. j. 4331-2/2012-130100-21 ze dne 6. srpna 2012, č. j. 4185-2/2012-130100-21 ze dne 3. srpna 2012 a č. j. 4332-2/2012-130100-21 ze dne 6. srpna 2012 zamítnuta a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrzena. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Brně; ten žaloby společně projednal a zamítl je v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností ze dne 22. ledna 2014 u Nejvyššího správního soudu domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelka návrh na odkladný účinek odůvodňuje tím, že by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a odkladný účinek nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku přípisem ze dne 5. února 2014 vyjádřil tak, že navrhuje nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky. Žalovaný zastává názor, že stěžovatelka pouze opisuje znění § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale nijak neprokazuje, že by pro ni výkon napadeného rozhodnutí znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout třetím osobám. Rovněž také nepovažuje „*za splněnou podmínku týkající se veřejného zájmu, když je třeba dbát na zájem společnosti na řádném výběru spotřební daně.*“

[7] Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. října 2006, <http://nalus.usoud.cz>: „*Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní.*“).

[9] Do 31. prosince 2011 platilo, že podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musel žalobce, resp. stěžovatel, při žádosti o přiznání odkladného účinku prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu, která by mu vznikla výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí (příp. důvodnou obavu její hrozby). Ke změně došlo zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Toto je třeba mít na paměti při odkazování na rozsudky Nejvyššího správního soudu z doby před změnou právní úpravy. Podle nyní platného znění § 73 odst. 2 s. ř. s. zjišťuje Nejvyšší

správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných podmínek, tj. (1.) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a zároveň (2.) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemá. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti takový účinek přiznat, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012 č. j. 1 As 27/2012-32, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[11] V uvedeném případě však stěžovatelka vznik nepoměrně větší újmy nijak neodůvodnila, nespecifikovala, v čem konkrétně by pro stěžovatelku byla uvedená újma ve výrazném nepoměru ve vztahu k újmě, která by odložením účinků napadených rozhodnutí mohla být způsobena třetím osobám, a ani nikterak neprokazovala potencionálně hrozící vznik újmy. Svůj návrh odůvodnila toliko parafrází zákonného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s.

[12] Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka neunesla břemeno dostatečného tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebylo prokázáno, že by byla naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (vznik nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám). Nebylo již tedy třeba zkoumat podmínky další, jež by musely být naplněny kumulativně. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyhověl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu